

Jeg vil kuratere og organisere en udstilling med Lisa Fahr på Don't look at me gallery. Don't look at me gallery er en udstillingsserie der foregår i et rum i en kælder på amager. Serien fokuserer på værker, der er pinlige eller ubehagelige for kunstneren. Vi viser værker, som kunstneren måske helst ikke vil have særlig meget opmærksomhed for. Jeg inviterer ikke kunstnere, fordi de har en praksis, der passer ind i dette koncept, men snarere har jeg en forventning om at de svarer på konceptet og udfordrer sig selve. Jeg holder studiovisits og har mailkontakt med kunstnerne og finder på et nyt eller eksisterende værk som kan passe ind i formatet.

Lisas svar på min invitation var, at da denne udstilling er i udlandet for hende, og det betyder, at ikke hendes familie, ikke engang hendes partner kommer til at se den. Hun bor og arbejder i Essen Tyskland, og jeg lærte hende at kende, da hun var udvekslingsstudent på Det Kongelige Danske Kunstakademi i København. Det at være i udlandet fik hende til at se muligheden for at arbejde med noget, der har været meget vigtigt for hende, men som ikke kan deles med mennesker omkring hende i Essen. Det centrerer sig om en talebesked sendt til hendes ven, hvor hun fandt ud af meget om sig selv. Det var ligesom den terapi hun gik til et godt styk tid begynde at give mening, og hun kunne se sig selv i et nyt lys. Det var både befriende og smertefuldt.

I sine tidligere værker undersøger hun temaer som kvindelig agency i modsætning til et mandligt blik, feministisk maleri i modsætning til traditionelt maleri, og hun er også meget interesseret i udstillingsdesign og samarbejder med professioner fra andre områder som f.eks. arkitektur. (Dette gør mig nysgerrig på, hvad hun vil gøre med rummet, og dets skæve detaljer). Hun zoomer ofte meget tæt ind på sin egen krop og laver illustrationer af den, hvor hun ser på den fra sind egen synspunkt. Hun gør også andre opdagelser og nogle gange målinger, der dokumenteres i diagrammer. Det kan være mystisk, præcis hvor dataene i diagrammerne kommer fra. I arbejdet for Don't look at me-galleriet skal hun arbejde med at lave en form for data med talebeskeden. Det kan være en kode eller i form af statistiske data. Da dette er galleriet "Don't look at me", og hun vil svare på mit forslag om at skubbe tingene til noget ubehageligt, vil hun også have talebeskeden tilgængelig, sandsynligvis læst højt afspillet på en højttaler.

Lokalet udlånes til os gratis, og vi har en aftale om, at vi kan lave 4 udstillinger i løbet af et år. Huset (ejerforening) har givet os penge til at lave en mindre renovering, som blev lavet som forberedelse til de øvrige udstillinger. Dette har givet mig chancen for at vælge en bordeaux, blodig, kødfuld farve, der er lidt ujævn. Farvens gennemsigtighed lader betonens tekstur skinne igennem. Det ser sindssygt, groft og smukt ud. Der er også et afløb midt i rummet, hvor du kan forestille dig, at kunstneren/kunstværkerne smelter og strømmer væk fra at føle forlegenhed eller angst. Huset giver os penge til lidt vin og snacks ved åbningen. Vi holder fernis på en fredag kl 16.00-20.00 og så er der åbent lørdag og søndag 12-17. I fem dage mere er der åbent efter aftale. Vi vil invitere offentligheden gennem sociale medier, e-mail og en plakat